

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. et Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: J. J.
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Jelínkem
sídlem Ovčárecká 311, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: Krajské ředitelství policie Středočeského kraje
sídlem Na Baních 1535, 156 00 Praha

o žalobě na ochranu před nezákonnými zásahy žalovaného spočívajícími v zajištění motorového vozidla X, VIN: X, dne 8. 7. 2022 a v jeho následném zadržování

takto:

- I. Žaloba se odmítá v části, v níž směřuje proti zásahu žalovaného spočívajícímu v zajištění vozidla X, VIN: X, dne 8. 7. 2022.
- II. Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v zajištění motorového vozidla X, VIN: X, RZ X (dále jen „vozidlo“), dne 8. 7. 2022 v obci Kutná Hora a jeho následném zadržování. Žalovaný předmětné vozidlo zajistil podle § 124c odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 261/2021 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Obsah žaloby

2. Žalobce podotýká, že zajištěné vozidlo zakoupil od T. K. (dále jen „předchozí vlastník“) dne 3. 7. 2022 za kupní cenu 85 000 Kč. Nedomníval se však, že je vlastníkem, neboť nebyla provedena změna zápisu vlastníka vozidla v registru motorových vozidel a vozidlo mu ani nebylo předáno. Předchozí vlastník měl ještě zajistit protokol o evidenční kontrole silničního vozidla. Až po opakovaných urgencích předchozí vlastník žalobci sdělil, že vozidlo bylo zajištěno hlídkou Policie České republiky (dále jen „policie“), pročez mu jej nemůže předat ani splnit další smluvní povinnosti. Žalobce se proto jako zmocněnec předchozího vlastníka dne 12. 12. 2022 dotazoval Městského úřadu v Kutné Hoře (dále jen „městský úřad“), jak lze vozidlo získat zpět. Městský úřad mu sdělil, že vozidlo bude vráceno jen předchozímu vlastníku po splnění některé z podmínek v § 124c odst. 4 zákona o silničním provozu. Z toho důvodu žalobce vyhledal právní pomoc a až v té souvislosti se dozvěděl, že se uzavřením kupní smlouvy ze dne 3. 7. 2022 stal vlastníkem vozidla (nikoli až předáním a zápisem do registru vozidel). Současně se žalobce dozvěděl, že vydání vozidla by se měl domáhat přímo on a nikoli předchozí vlastník. Proto dne 9. 2. 2023 vyzval městský úřad k neprodlenému vydání předmětného vozidla, což městský úřad neučinil.
3. Žalobce namítá, že mu bylo zajištěno vozidlo, ačkoli se sám nedopustil žádného protiprávního jednání, ani se ho neúčastnil, k užití vozidla nedal souhlas a osobu přestupce neznal. V tom žalobce spatřuje zásah do vlastnického práva. Žalobce neshledává důvod, proč by mu měl být zadržován jeho majetek. Takové jednání je nutné považovat za neoprávněný a trvající zásah, neboť vozidlo mělo být žalobci neprodleně vráceno poté, co byl městský úřad přípisem ze dne 9. 2. 2023 informován, že pachatel přestupku nebyl provozovatelem ani vlastníkem vozidla. Tím nebyl ani předchozí vlastník.
4. Městský úřad měl dostatečně dlouhou dobu k projednání přestupku a na vrácení vozidla vlastníkovu. S ohledem na plynutí času nemůže být naplněn zákonný důvod podle § 124a odst. 1 zákona o silničním provozu. Trvající zásah do vlastnického práva žalobce po osmi měsících již ani nemůže plnit zákonný účel zajištění podle § 124a odst. 1 ve spojení s § 124c zákona o silničním provozu. Žalobce nemůže být rukojmím správního orgánu, který mu v důsledku jednání neznámé osoby odebral (zajistil) vozidlo. Žalobce se sám cítí být jednáním přestupce poškozen, neboť neoprávněně užíval jeho vozidlo.
5. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud (I.) určil, že zásah žalovaného, který zajistil a odmítá vydat žalobcovo vozidlo, je nezákonný, (II.) žalovanému zakázal dále zajišťovat vozidlo a (III.) žalovanému přikázal, aby žalobci zajištěné vozidlo vydal do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

6. Žalovaný předně sporuje včasnost podané žaloby poukazem na to, že se žalobce o tvrzeném zásahu dozvěděl v prosinci roku 2022, kdy začal jednat s městským úřadem. Informacemi o provedeném zásahu tedy disponoval tři měsíce před podáním žaloby, pročez mu již uplynula subjektivní lhůta k jejímu podání.
7. Z věcného hlediska žalovaný s žalobou z následujících důvodů nesouhlasí: Dne 8. 7. 2022 prováděla hlídka policie dohledovou činnost, přičemž kontrolovala předmětné vozidlo, které řídil M. S. (dále jen „řidič“). V souvislosti s přestupkovým jednáním řidiče bylo předmětné vozidlo zajištěno, jelikož řidič odmítl zaplatit uloženou kauci podle § 124a odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalovaný dále uvedl, že k zajištění vozidla lze přistoupit i tehdy, pokud řidič není vlastníkem ani provozovatelem vozidla. Nic nebrání tomu, aby kauci za řidiče složila i jiná osoba. Policisté řidiče poučili o podmínkách, za kterých bude zajištěné vozidlo neprodleně uvolněno buď přímo jemu, či provozovateli vozidla, kterým je předchozí vlastník, jenž se v době kontroly nacházel na sedadle spolujezdce a celému zásahu byl přítomen.
8. Žalovaný konstatuje, že dosud nebyla splněna žádná ze zákonných podmínek k uvolnění zajištěného vozidla podle § 124c odst. 4 zákona o silničním provozu. Kauce nebyla nikým složena a řidič vozidla byl shledán vinným ze spáchání přestupku příkazem (byla mu uložena pokuta 40 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 24 měsíců), jenž mu byl doručen fikcí. Do dnešního dne nebyla uhrazena ani uložená pokuta. Odpovědnost za přestupek řidiče též nezanikla. Případná změna v osobě vlastníka zajištěného vozidla nezakládá právní důvod k uvolnění vozidla.
9. Žalobce při kontaktu s městským úřadem vystupoval vždy jako zmocněnec. Z jeho jednání nešlo dovodit, že je vlastníkem vozidla. Tuto informaci městskému úřadu nesdělil ani předchozí vlastník, který s městským úřadem opakovaně komunikoval a dotazoval se, jak má postupovat, aby mu bylo vozidlo vráceno. Žalovaný má důvodné pochybnosti o tom, že je žalobce skutečně vlastníkem vozidla, pročez nemá ani aktivní procesní legitimaci. Žalovaný totiž pokládá dohodu žalobce s předchozím vlastníkem o zajištění protokolu o evidenční kontrole jako odkládací podmínku, na jejímž splnění je závislá účinnost kupní smlouvy ze dne 3. 7. 2022. Je též zřejmé, že žalobce a předchozí vlastník důsledně neplnili své základní povinnosti. Předmět koupě by neměl být zatížen faktickými ani právními vadami. Žalobce pak nesplnil svou povinnost převzít vozidlo po uzavření kupní smlouvy. Proto v jejich jednání nelze spatřovat vůli kupní smlouvu skutečně uzavřít. Časová prodleva mezi uzavřením kupní smlouvy a projevem vůle ohledně užívání vozidla nenasvědčuje tomu, že by žalobce byl vlastníkem. Neobstojí ani jeho tvrzení, že o přestupkovém jednání nevěděl či že k užívání vozidla nedal souhlas. Práva patří bdělým a každý si má střežit svůj majetek.

Ústní jednání a učiněná skutková zjištění

10. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích a shrnuli jejich podstatné body. K dotazu soudu zástupce žalobce uvedl, že vozidlo nebylo dosud žalobci vráceno. Tuto informaci potvrdila pověřená pracovnice žalovaného, jež současně uvedla, že kauce nebyla nikým složena a k zaplacení pokuty rovněž nedošlo.
11. Soud při jednání provedl dokazování listinami ze spisu, který mu byl předložen v souvislosti s přestupkovým jednáním řidiče, při kterém došlo k zajištění předmětného vozidla. Z provedených důkazů soud zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti:

12. Dle úředních záznamů ze dne 8. 7. 2022 kontrolovala hlídka policie téhož dne předmětné vozidlo (k tomuto dni byl jako vlastník a provozovatel vozidla evidován v registru silničních vozidel předchozí vlastník). Lustrací bylo zjištěno, že řidič má uložený trest zákazu řízení motorových vozidel od 20. 4. 2022 do 20. 4. 2024. Orientační test na jiné návykové látky byl u řidiče pozitivní; lékařské vyšetření spojené s odběrem biologického materiálu odmítl. Dále policisté v úředním záznamu konstatovali, že vzhledem k tomu, že se řidič dopouští opakovaně protiprávního jednání a je důvodné podezření, že se bude vyhýbat řízení o přestupku, byla mu uložena kauce ve výši 50 000 Kč, kterou odmítl zaplatit. Proto policisté vozidlo zajistili dle § 124c odst. 1 zákona o silničním provozu. Předchozímu vlastníkov, který ve vozidle též cestoval a byl přítomen kontrole, policisté k jeho dotazu sdělili, že vozidlo bude vráceno po zaplacení uložené kauce jím (jako vlastníkem vozidla) či řidičem.
13. Z potvrzení o zajištění vozidla podle § 124c odst. 2 zákona o silničním provozu vyplývá, že důvodem pro uložení kauce řidiči bylo důvodné podezření, že se bude vyhýbat řízení o přestupku. V potvrzení je dále popsán skutek, na jehož základě k uložení kauce došlo (řízení vozidla bez platné technické kontroly a příslušného řidičského oprávnění a dále pozitivní orientační test na AMP/MET), výše kauce a identifikace zajištěného vozidla.
14. Řidič byl příkazem městského úřadu ze dne 29. 7. 2022, č. j. MKH/112517/2022 (dále jen „příkaz“), uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. d) a e) zákona o silničním provozu, neboť dne 8. 7. 2022 se při kontrole vozidla odmítl na výzvu policisty podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou, a vozidlo řídil, i když není držitelem řidičského oprávnění. Příkazem byl řidiči uložen správní trest pokuty ve výši 40 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 24 měsíců od právní moci příkazu. Na příkazu je vyznačena doložka právní moci (23. 8. 2022) a vykonatelnosti (23. 9. 2022). Ve spisu je též založena obálka s doručovaným příkazem, přičemž dle údajů na ní byl příkaz vypraven řidiči dne 1. 8. 2022. Dne 3. 8. 2022 byl řidič vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení.
15. Dne 12. 12. 2022 osobně předložil žalobce městskému úřadu plnou moc datovanou tímž dnem, jíž byl předchozím vlastníkem zmocněn k vyřízení navrácení vozidla z policejního depozitu zpět majiteli (předchozímu vlastníku). Následujícího dne (13. 12. 2022) se žalobce na městský úřad obrátil písemnou žádostí o sdělení, jak lze navrátit zajištěné vozidlo zpět majiteli. V podání uvedl, že majitelem v technickém průkazu je předchozí vlastník. Městský úřad žalobci odpověděl přípisem ze dne 11. 1. 2023, v němž uvedl, že vozidlo bude z policejního depozitu navráceno po splnění některé ze zákonných podmínek podle § 124c odst. 4 zákona o silničním provozu (složení kauce či zaplacení pokuty za přestupek).
16. Žalobce (již právně zastoupen) dne 9. 2. 2023 vyzval městský úřad k neprodlenému vydání vozidla ze zajištění. V podání uvedl, že se až na základě konzultace se svým zástupcem dozvěděl, že se stal vlastníkem vozidla již uzavřením kupní smlouvy k vozidlu ze dne 3. 7. 2022 (kterou přiložil). V době, kdy měl vozidlo v držení ještě předchozí vlastník k obstarání protokolu o evidenční kontrole, řídila vozidlo žalobci neznámá osoba, které bylo vozidlo zajištěno. Žalobce k řízení vozidla nikdy nedal souhlas. Žalobce dosud nebyl obeznámen s důvody zajištění vozidla.
17. Městský úřad v odpovědi ze dne 16. 2. 2023 sdělil, že o zajištění vozidla při silniční kontrole informoval žalobce poprvé dne 12. 12. 2022 i s uvedením podmínek navrácení vozidla. Žalobce po celou dobu vystupoval jako zmocněnec a městskému úřadu neoznámil, že by vozidlo v minulosti zakoupil. Stejně tak předchozí vlastník při kontrole nebo při dalších

jednáních neuvedl, že by vozidlo žalobci prodal. Městský úřad nemohl žalobce vyrozumět o zajištění vozidla, když jej nikdo nezpravil o změně vlastnictví. Závěrem zopakoval, že vozidlo bude z policejního depozitu vydáno po splnění zákonných podmínek.

18. Součástí spisu je i výzva žalovaného ze dne 10. 3. 2023 určená městskému úřadu k převzetí vozidla pro potřeby dalšího řízení, neboť ve věci přestupkového jednání řidiče již bylo rozhodnuto. Městský úřad vozidlo odmítl převzít, i když byl vydán pravomocný příkaz. Žalovanému odpověděl, že po celou dobu zajištění zůstává vozidlo ve faktické dispozici policie.
19. Soud dále provedl dokazování e-mailem referenta městského úřadu ze dne 3. 7. 2023 adresovaným pracovníci žalovaného, dle něhož dosud nebyla zaplacená kauce ani pokuta uložená v řízení sp. zn. MKH/105199/2022/VAL (v přestupkové věci řidiče).
20. Zástupce žalobce při jednání před soudem založil do spisu listinu označenou jako „Vyrozumění o žádosti o vydání vozidla“, již mu shora uvedený odbor žalovaného dne 15. 6. 2023 pod č. j. KRPS-154036-23/ČJ-2023-010564-DOŽ sdělil, že do doby rozhodnutí soudu v této věci nemůže být policejními orgány rozhodnuto o vydání vozidla.

Rozsah soudního přezkumu a procesní podmínky

21. Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
22. Jak vyplývá z konstantní judikatury, ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li kumulativně splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS]. Vzhledem k novele s. ř. s. účinné od 1. 1. 2012 (zákon č. 303/2011 Sb.) odpadla nutnost naplnit poslední (šestou) podmínku v případě, kdy je žádáno pouze deklaratorní určení toho, že zásah byl nezákonný.
23. Soud nejprve uvádí, že žalobce v žalobě označil jako žalovaného městský úřad. Nicméně označení žalovaného správního orgánu neodpovídalo tomu, jak žalobce vylíčil skutkové okolnosti proběhlých zásahů (k tomu viz dále). V souladu s usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014-53, č. 3196/2015 Sb. NSS, proto soud upozornil žalobce na svůj odlišný závěr o tom, kdo má být v této věci žalovaným. V návaznosti na výzvu žalobce označení žalovaného změnil na Krajské ředitelství policie Středočeského kraje.
24. Judikatura dovodila, že v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. je třeba rozlišovat různé typy zásahů (srov. nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, bod 43, N 94/89 SbNU 387, dále jen nález „Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018“). Proto je třeba u některých úkonů veřejné správy rozlišovat zásah jednorázový na straně jedné a zásah trvající na straně druhé (viz rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2019, č. j. 10 As 355/2017-101, č. 3923/2019 Sb. NSS, body 27 a 28;

v uvedené věci se jednalo o rozlišení mezi zákonností samotného výběru kauce podle § 124a zákona o silničním provozu na straně jedné a zákonností jejího následného zadržování na straně druhé). Posledně označený rozsudek NSS je dle mínění soudu aplikovatelný i na posouzení povahy zásahů souvisejících se zajištěním vozidla podle § 124c zákona o silničním provozu. I v případě zajištění vozidla je nutné nejprve zkoumat, zdali byly pro takový postup vůbec splněny podmínky (např. zda byl policista oprávněn vybrat kauci, tj. zda bylo její uložení důvodné). Samotné zajištění vozidla má proto povahu jednorázového zásahu. Oproti tomu je nutné odlišit následné zadržování vozidla policií, které má povahu zásahu trvajících, u něhož je třeba posuzovat, zda trvají podmínky pro další zadržování vozidla (např. zda nebyla splněna některá z podmínek § 124c odst. 4 zákona o silničním provozu a policie přesto odmítá vozidlo vydat). Soud nepřehlédl, že ve věci řešené NSS provádějí vymezené zásahy (vybrání kauce a její zadržování) rozdílné správní orgány. To však dle soudu nic nemění na povaze těchto zásahů, i když budou přičitatelné těmto správním orgánům.

25. Vyložené rozlišování mezi jednorázovým a trvajícím zásahem má zásadní význam i pro nyní projednávanou věc, neboť žalobce brojí jak proti samotnému zajištění předmětného vozidla (viz zejména odst. 8 až 10 a 13 žaloby), tak i proti jeho dalšímu zadržování (viz odst. 11 a 12 žaloby). I z formulace petitu je zjevné, že žalobce spatřuje nezákonnost v těchto dvou relativně samostatných skutečnostech. V nyní posuzované věci je proto třeba přípustnost a důvodnost žaloby posuzovat zvlášť ve vztahu ke dvěma relativně samostatným (byť vzájemně souvisejícím) zásahům (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 51 A 40/2020-48, v němž soud posuzoval žalobu na ochranu před nezákonnými zásahy, které spočívaly též v odnětí osobního automobilu a jeho následném zadržování policií, byť dle jiného ustanovení zákona o silničním provozu – fakticky dle § 118a odst. 1 zákona o silničním provozu).
26. Soud shledal, že žaloba je ve vztahu k oběma tvrzeným zásahům přípustná a byla podána osobou k tomu oprávněnou.
27. Soud naopak nesdílí názor žalovaného zpochybňující aktivní procesní legitimaci žalobce, neboť má za prokázané, že žalobce dne 3. 7. 2022 uzavřel kupní smlouvu s předchozím vlastníkem, na základě níž nabyl vlastnické právo k předmětnému vozidlu, a to za kupní cenu 85 000 Kč. Kupní smlouva doložená již městskému úřadu neobsahuje ujednání, které by upravovalo okamžik převodu vlastnického práva na žalobce odchýlně od obecné úpravy v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění zákona č. 192/2021 Sb. (dále jen „občanský zákoník“). Podle § 1099 občanského zákoníku platí, že se vlastnické právo k věci určené jednotlivě převádí k okamžiku účinnosti smlouvy, ledaže by si smluvní strany ujednaly rozdílný okamžik převodu vlastnického práva či tak stanovil zákon. To však s dopady na nyní projednávanou věc nečiní, právní předpisy vztahující se k registraci vozidel nijak neupravují okamžik nabytí či pozbytí vlastnictví k vozidlu. Tudíž uzavřením (nabytím účinnosti) kupní smlouvy dne 3. 7. 2022 se žalobce stal vlastníkem vozidla, a to bez ohledu na to, že i poté byl v registru silničních vozidel evidován předchozí vlastník a že vozidlo nebylo žalobci fakticky předáno. Vlastnické právo k vozidlu bylo převedeno již samotnou kupní smlouvou, nikoli až jeho předáním či případným zápisem v registru.
28. Z kupní smlouvy též nelze dovodit, že by si žalobce s předchozím vlastníkem sjednali odkládací podmínku, na základě níž by k účinnosti kupní smlouvy mělo dojít až zajištěním evidenční kontroly vozidla. Kupní smlouva takové písemné ujednání neobsahuje a ani z žalobních tvrzení nevyplývá, že by smluvní strany měly takový úmysl. Nadto lze předpokládat, že by takovou okolnost žalobce s předchozím vlastníkem uvedli přímo v kupní smlouvě, než aby ji záhy měnili ústní dohodou. Soud proto kupní smlouvu k vozidlu ze dne

3. 7. 2022 pokládá za účinnou okamžikem jejího uzavření. Tvrzení žalovaného je proto jen jeho ničím nepodloženou domněnku (soud tak nemůže mít ani za prokázané, že by kupní smlouva byla toliko simulovaným právním jednáním).
29. Za irrelevantní z hlediska nabytí vlastnického práva k vozidlu žalobcem pak považuje soud námitku žalovaného, podle které je podstatné, že žalobce a předchozí vlastník neplnili své povinnosti z kupní smlouvy. K převodu vlastnického práva totiž postačilo kupní smlouvu toliko uzavřít, aniž by bylo třeba vozidlo k tomuto okamžiku i fakticky předat do držení žalobce. Žalovaný nespecifikuje, z čeho dovozuje, že žalobce neprojevil vůli k užívání dostatečně včas. Soud má naopak za to, že žalobce svou vůli dostatečným způsobem projevil již uzavřením kupní smlouvy. V žalobě pak žalobce rozvádí, že předchozího vlastníka opakovaně urgoval, načež se od něj dověděl, že vozidlo bylo zajištěno. Následně se žalobce snažil zjistit, za jakých podmínek bude vozidlo vydáno zpět ze zajištění, byť se mylně domníval (patrně z neznalosti právní úpravy), že stále není vlastníkem, jelikož nebyla provedena změna v registru silničních vozidel. Soud proto uzavírá, že na základě doložené kupní smlouvy je žalobce vlastníkem zajištěného vozidla, pročez mu svědčí i aktivní procesní legitimace.
30. Před podáním žaloby nebyl žalobce ani povinen vyčerpat jiné právní prostředky ochrany podle § 85 s. ř. s., neboť zákon o silničním provozu zvláštní prostředky ochrany v souvislosti s tvrzeným trvajícím zásahem neobsahuje a za takový prostředek ochrany nelze považovat ani podání stížnosti podle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2010, č. j. 4 Aps 2/2010-44, č. 2339/2011 Sb. NSS). V případě jednorázového zásahu, u něhož se žalobce domáhá deklarace nezákonnosti, není předchozí vyčerpání prostředků ochrany nutné (viz § 85 věta za středníkem s. ř. s.).
31. Soud se dále zabýval včasností podané žaloby, a to opět ve vztahu k oběma tvrzeným zásahům. Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce o nezákonném zásahu dozvěděl; objektivní lhůta činí dva roky od okamžiku, kdy k zásahu došlo.
32. V případě dosud neukončeného trvajícího zásahu spočívajícího v zajištění (zadržování) předmětného vozidla nemohla lhůta k podání žaloby uplynout, neboť zásah nebyl dosud ukončen a proto k němu dochází každý den znovu. Lhůta k podání žaloby začíná běžet každý den znovu, neboť o neukončeném trvajícím zásahu se jednotlivec „dozvídá“ každým dalším dnem; (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2020, č. j. 5 Afs 56/2020-39, a nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018). Ve vztahu k němu je proto žaloba včasná.
33. Jinak je tomu ale v případě jednorázového zásahu (provedení zajištění vozidla).
34. Pro počátek běhu subjektivní lhůty pro podání žaloby je rozhodný okamžik, kdy se žalobce dozvěděl o úkonu nebo nečinnosti správního orgánu, v nichž spatřuje nezákonný zásah. Okamžik, kdy žalobce nabyl přesvědčení, že tento úkon nebo nečinnost správního orgánu naplňuje veškeré znaky nezákonného zásahu, naopak není pro běh uvedené lhůty rozhodný (viz rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2011, č. j. 5 Aps 5/2010-293, č. 2386/2011 Sb. NSS). Žalobce přitom přímo v žalobě tvrdí, že se o zajištění vozidla hlídkou policie dozvěděl od předchozího vlastníka ještě před 12. 12. 2022, neboť v tento den začal s městským úřadem jednat o navrácení vozidla z policejního depozitu. K tomuto datu logicky již musel žalobce disponovat informacemi, že k zajištění vozidla došlo a že jej zajistila policie, tj. žalovaný. Dle soudu je nerozhodné, že v tu dobu žalobce vystupoval jako zmocněnec předchozího vlastníka, neboť na základě uzavřené kupní smlouvy ze dne 3. 7. 2022 měl a mohl usoudit, že je vlastníkem

vozidla již on sám. Mylná představa založená na neznalosti právní úpravy převodu vlastnického práva k vozidlu nemůže žalobci prodloužit lhůtu k podání žaloby. Uzavřel-li žalobce kupní smlouvu, okamžikem její účinnosti objektivně měl a mohl vědět, že se stal vlastníkem vozidla. Jeho subjektivní nevědomost o právních důsledcích plynoucích z uzavřené smlouvy není v tomto ohledu podstatná. Naopak, rozhodující je vědomost žalobce o skutkových okolnostech, z nichž vyplývá konání či nekonání správního orgánu, v němž je spatřován nezákonný zásah. Tuto znalost přitom žalobce musel nabýt nejpozději před 12. 12. 2022 od předchozího vlastníka, jenž jej informoval o zajištění vozidla žalovaným.

35. Byl-li žalobce předchozím vlastníkem informován o zajištění vozidla, pak logicky alespoň rámcově věděl, v čem zásah spočívá (zajištění předmětného vozidla) a který správní orgán jej provedl (žalovaný). Jak soud dále zjistil z přípisu městského úřadu ze dne 16. 2. 2023, městský úřad informoval žalobce při předání plné moci dne 12. 12. 2022 o tom, že vozidlo bylo zajištěno při silniční kontrole a též za jakých zákonných podmínek bude vydáno zpět. Soud tudíž nepřisvědčuje žalobcovu tvrzení, že se o nevydání vozidla ze zajištění dozvěděl až z přípisu ze dne 16. 12. 2022. V přípisu ze dne 11. 1. 2023 (doručeným 1. 2. 2023) městský úřad zopakoval, že vozidlo bude navraceno po splnění podmínek v § 124c odst. 4 zákona o silničním provozu. Soud má proto za to, že subjektivní lhůta k podání žaloby začala žalobci plynout nejpozději od data 12. 12. 2022. V takové situaci ale nemůže být žaloba ve vztahu k jednorázovému zásahu podaná dne 7. 3. 2023 včasná. Soud proto žalobu v této části odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Soud dodává, že tento závěr nemůže být pro žalobce překvapivým, neboť žalovaný včasnost žaloby výslovně sporoval ve svém vyjádření. Na tuto argumentaci však žalobce věcně nereagoval, přestože mu bylo vyjádření žalovaného řádně doručeno.
36. Soud proto přistoupil k věcnému projednání pouze tvrzeného trvajících zásahu (zajištění a zadržování vozidla), vycházel přitom ze skutkového a právního stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).

Posouzení zákonnosti napadeného zásahu

37. Soud úvodem konstatuje, že v důsledku odmítnutí žaloby v části, v níž se žalobce domáhal vyslovení nezákonnosti zásahu ohledně samotného zajištění vozidla, se mohl zabývat pouze námitkami, které směřovaly proti trvajícím zásahu, tj. proti dalšímu zadržování zajištěného vozidla. I tak se ale soud vyjádří k v zásadě jediné námitce, kterou žalobce proti zajištění vozidla vznesl, neboť jí míří i proti dalšímu trvání zajištění vozidla. Žalobce konkrétně namítá, že vozidlo mu mělo být vydáno ze zajištění neprodleně poté, co se městský úřad z přípisu ze dne 9. 2. 2023 dozvěděl, že řidič vozidla nebyl jeho vlastníkem ani provozovatelem.
38. Ve vztahu k posuzovanému zásahu je zřejmé, že od 8. 7. 2022 drží žalovaný ve své faktické moci předmětné vozidlo (1., 4. a 6. podmínka), čímž omezuje žalobce ve výkonu jeho vlastnického práva k předmětnému vozidlu (2. a 5. podmínka). Naplnění pěti z šesti judikatorně vymezených podmínek je tedy nepochybně dáno. Zbývá proto posoudit, zda lze daný zásah označit i za nezákonný (čili naplnění 3. podmínky).
39. Soud vyšel z následující právní úpravy:
40. Podle § 124a odst. 1 zákona o silničním provozu „[p]olicista je při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích oprávněn vybrat kauci v rozmezí od 3 500 Kč do 50 000 Kč od řidiče, který je podezřelý ze spáchání přestupku podle tohoto zákona, je-li důvodné

podezření, že se bude vyhýbat řízení o přestupku nebo že by případné vymáhání uložené pokuty bylo spojeno s nepřiměřenými náklady, popřípadě nebylo vůbec možné.“

41. Podle § 124c odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu „[j]e-li policista oprávněn vybrat kauci a řidič kauci na výzvu nesloží, přikáže policista řidiči jízdu na nejbližší místo z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích vhodné k odstavení vozidla a zajistí vozidlo použitím technického prostředku nebo jeho odtahem.“
42. Podle § 124c odst. 4 zákona o silničním provozu „[s]právní orgán příslušný k vedení řízení o přestupku nebo policie, nepředala-li je správnímu orgánu příslušnému k vedení řízení o přestupku, řidiči neprodleně vrátí zajištěné osvědčení o registraci vozidla a policie neprodleně uvolní zajištěné vozidlo řidiči nebo jeho provozovateli, jestliže a) byla složena kauce, b) řidič nebyl v řízení o přestupku shledán vinným z jeho spáchání, c) byla zaplacená pokuta a náklady řízení uložené v řízení o přestupku, nebo d) zanikla odpovědnost za přestupek.“
43. Předpoklady pro zajištění vozidla vymezuje § 124c odst. 1 zákona o silničním provozu. Dle tohoto ustanovení je možné postupovat, pokud byly splněny podmínky pro uložení kauce podle § 124a odst. 1 téhož zákona (tedy policista je oprávněn kauci vybrat) a řidič kauci k výzvě nesloží (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 As 6/2014-27, č. 3067/2014 Sb. NSS, bod 31), které však nijak nesouvisí s otázkou vlastnictví k vozidlu. Soud je nucen konstatovat, že žalobce naplnění těchto podmínek v žalobě nespороval a soudu nepřisluší, aby případné nezákonnosti za žalobce dohledával. Vzhledem k zásadě dispoziční lze od žalobce očekávat, že srozumitelným způsobem uvede, co po soudu žádá a z jakých právních důvodů. Soud nesmí nahrazovat projev vůle žalobce (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2020, č. j. 1 Afs 77/2020-29, bod 25). Žalobce tedy nijak nezpochybnil, že by zasahující policista nebyl oprávněn kauci uložit či že by ji ve skutečnosti řidič vozidla na výzvu zaplatil. Žalobce se pouze domnívá, že vozidlo nebylo možné zajistit a v zajištění nadále pokračovat, pokud řidič vozidla nebyl jeho vlastníkem či provozovatelem, tedy mezi shrnuté podmínky pro zajištění a jeho následné trvání přidává žalobce podmínku další.
44. Jak již bylo řečeno, takový závěr ale z rozhodné právní úpravy nelze dovodit. Zákon o silničním provozu nepodmiňuje pravomoc policie zajistit vozidlo tím, že osoba podezřelá ze spáchání přestupku je zároveň vlastníkem vozidla či jeho provozovatelem. Přistoupil-li by soud na opačný výklad, byl by účel a smysl ukládání kauce a zajištění vozidel v mnoha případech vyprázdněn, neboť není neobvyklé, že účastníci silničního provozu řídí a užívají i vozidla, která nevlastní či která neprovozují. Na takové osoby by se pak ustanovení o kauci a zajištění vozidla nemohla nikdy aplikovat, což zcela jistě nebylo legislativním záměrem. Institut kauce byl do zákona o silničním provozu vtělen zákonem č. 411/2005 Sb. Z důvodové zprávy k tomuto zákonu se podává, že kauce měla sloužit jako záruka, že se řidič (ať už občan České republiky či cizinec) dostaví ke správnímu řízení (Parlament, Poslanecká sněmovna, IV. volební období, sněmovní tisk č. 833). Pokud řidič kauci nesložil, zákon měl umožnit uplatnit vůči němu bezprostřední zásah spočívající v zabránění v jízdě. Z tehdejšího a ani z nyní rozhodného znění zákona o silničním provozu nelze dovodit, že by uložení kauce bylo vázáno na existenci vlastnického práva k zajištěnému vozidlu. Zákon o silničním provozu rovněž nijak neupravuje, aby v případě změny vlastnického práva k vozidlu v době trvání jeho zajištění bylo takového vozidlo vydáno novému vlastníkovu (to by jen podněcovalo k účelovým převodům vlastnického práva k zajištěným vozidlům). Není proto nezákonným postupem, pokud správní orgány nevydaly žalobci vozidlo bezprostředně poté, co se dozvěděly o tom, že jej nabyt na základě kupní smlouvy ze dne 3. 7. 2022. Tato skutečnost sama o sobě nebyla překážkou pro pokračování v zajištění vozidla.

45. Nadto § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovuje povinnost provozovatele zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Stejně tak je provozovatel omezen v možnostech, komu může svěřit řízení vozidla [viz § 10 odst. 1 písm. b), c) a d) zákona o silničním provozu]. Z toho vyplývá, že provozovatel je do jisté míry odpovědný za to, komu svěří k užívání jím provozované vozidlo. Zároveň je provozovatel do registru silničních vozidel zapsán na základě součinnosti s vlastníkem vozidla [viz § 6 odst. 3 a 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů]. Je tedy i odpovědností vlastníka vozidla, koho nechá zapsat do registru vozidel jako provozovatele. Jestliže řidič se svěřeným vozidlem poruší pravidla silničního provozu a je podezřelý ze spáchání přestupku, nelze vzhledem k uvedeným povinnostem provozovatele pokládat za nepřípustné, přistoupí-li policie k zajištění vozidla, třebaže se sám vlastník či provozovatel vozidla přímo žádného protiprávního jednání nedopustil.
46. Soudem zastávaný výklad podporuje i komentář k zákonu o silničním provozu: „*Smyslem zajištění vozidla nebo osvědčení o jeho registraci je především přimět řidiče k tomu, aby kauci složil dodatečně. K tomu viz § 124c odst. 3. K zajištění lze nicméně přistoupit i tehdy, pokud řidič, od něhož se nepodařilo vybrat kauci, není vlastníkem ani provozovatelem vozidla, jehož se zajištění týká. Nic ovšem nebrání tomu, aby kauci za řidiče složila jiná osoba, případné vypořádání jejich vzájemných práv a povinností by se řídilo předpisy občanského práva.*“ (BUŠTA, P., KNĚŽÍNEK, J. *Zákon o silničním provozu: Komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO361_2000CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X. Komentář k § 124c).
47. Současně nelze dovodit nepřípustnost trvání zajištění vozidla za situace, pokud žalobce o užití vozidla řidičem nevěděl a nedal k němu souhlas. V projednávaném případě ponechal žalobce užívání předmětného vozidla předchozímu vlastníkovu i po uzavření kupní smlouvy. Přitom od tohoto okamžiku si (objektivně) mohl a měl být vědom, že vozidlo vlastní a že je tak jeho majetkem, který si má střežit, jak podotkl žalovaný. Je osobní odpovědností žalobce, že si nesjednal předání vozidla již k okamžiku uzavření kupní smlouvy či jiný okamžik převodu vlastnického práva, případně si jinak smluvně nezajistil, aby po převodu vlastnictví mohl mít přehled o tom, kdo a jak jím zakoupené vozidlo užívá. Tyto okolnosti proto jdou k jeho tíži. Z hlediska zajištění vozidla a jeho dalšího trvání je nerozhodné, kdo byl v době silniční kontroly dne 8. 7. 2022 jeho vlastníkem či provozovatelem. Otázka vypořádání mezi žalobcem jako vlastníkem vozidla a řidičem, případně zapsaným provozovatelem je otázkou soukromoprávní, kterou nemůže správní soud řešit v tomto řízení.
48. Lze uzavřít, že žalovaný nepochybil, pokud zajištěné vozidlo neuvolnil ze zajištění, jakmile se dozvěděl, že jeho vlastníkem je žalobce, a vozidlo nadále až do splnění zákonných podmínek pro jeho vydání zadržuje. Soud pouze jako *obiter dictum* dodává, že z tohoto hlediska by žaloba zjevně nemohla být úspěšná ani v té části, v jaké ji soud odmítl, jelikož spočívala v podstatě jen na tomto žalobním tvrzení.
49. Žalobce dále namítl, že po osmi měsících (ke dni podání žaloby) nemůže přetrvávající zajištění (zadržení) vozidla nadále plnit zákonný účel podle § 124a odst. 1 ve spojení s § 124c zákona o silničním provozu a s ohledem na plynutí času nemůže být naplněn ani zákonný důvod podle § 124a odst. 1 téhož zákona. K tomu soud podotýká, že žalobce nečiní sporným, že by tyto důvody nebyly naplněny při zajištění vozidla. Soud se proto jimi ani nemohl zabývat (nehledě na to, že tyto podmínky je namístě zkoumat při posouzení jednorázového zásahu, nikoli zásahu trvajících). V návaznosti na uplatněné námitky tak soud mohl zkoumat pouze

to, zdali v důsledku uplynutí určité doby od zajištění vozidla nenastaly takové okolnosti, pro které by žalovaný byl povinen vozidlo ze zajištění vydat.

50. Z provedeného dokazování vyplývá, že žalovaný vozidlo zajistil, jelikož měl důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat řízení o přestupku. Z příkazu soud též zjistil, že řidič byl pravomocně uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. d) a e) zákona o silničním provozu, a to v souvislosti s přestupkovým jednáním zjištěným při silniční kontrole, při níž bylo vozidlo dne 8. 7. 2022 zajištěno. Soud proto zvažoval, zdali pravomocné shledání viny řidiče není důvodem pro ukončení zajištění (zadržování) vozidla.
51. Je pravdou, že judikatura NSS k zákonu o silničním provozu ve znění do 19. 2. 2016 dovozovala, že kauce je vybírána primárně za účelem zajištění, že se nebude podezřelý z přestupku vyhýbat správnímu řízení, a nikoli za účelem vymožení pokuty za přestupek (viz např. rozsudek NSS ze dne 15. 5. 2014, č. j. 9 As 37/2014-43, č. 3074/2014 Sb., či rozsudek NSS ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 150/2015-43, bod 30). Podle § 125a odst. 2 zákona o silničním provozu v tehdejší znění výslovně platilo, že složení kauce je zárukou, že se řidič podezřelý ze spáchání přestupku dostaví k jeho projednání. Související zajištění vozidla, resp. zabránění v jízdě odtahem vozidla v případě nesložení kauce bylo upraveno v § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu ve znění do 19. 2. 2016. Podle odst. 6 téhož ustanovení byla policie povinna zajistit uvolnění vozidla, jestliže pominuly důvody pro zabránění v jízdě vozidla. Soud tak má za to, že podle tehdejší právní úpravy bylo nutné uvolnit vozidlo i tehdy, pokud již základní důvod pro uložení kauce netrval, tj. pokud již nehrozilo, že se podezřelý z přestupku bude vyhýbat správnímu řízení, a to například i z toho důvodu, že přestupkové řízení bylo pravomocně ukončeno, byť ještě nebyl uhrazen správní trest pokuty.
52. Dle soudu je však nutné závěry shora odkazované judikatury NSS modifikovat vzhledem ke změně právní úpravy. Současná (a pro věc rozhodná) právní úprava rozšiřuje důvody pro uložení kauce o důvodné podezření, že by potenciální vymáhání uložené pokuty bylo spojeno s nepřiměřenými náklady, případně nebylo možné vůbec, a jednak stanovuje jednoznačné podmínky, za nichž může být zajištěné vozidlo uvolněno ze zajištění podle § 124c odst. 4 zákona o silničním provozu. V tomto směru je třeba posuzovat i trvání důvodů pro uložení kauce a pokračování v zajištění vozidla.
53. Z díkce § 124a odst. 1 zákona o silničním provozu vyplývá, že kauce má nyní zajišťovat nejen řádný průběh přestupkového řízení, ale že může sloužit i jako prostředek k snazšímu vymáhání povinnosti uhradit pokutu uloženou v přestupkovém řízení řidiči. Základní účel kauce tak byl rozšířen. Tento důvod sice nebyl v případě řidiče předmětného vozidla aplikován, neboť žalovaný odůvodňuje zajištění vozidla existencí důvodného podezření, že se řidič bude vyhýbat řízení o přestupku, avšak zákon o silničním provozu v § 124c odst. 4 ve vztahu k podmínkám pro ukončení zajištění vozidla nerozlišuje, z jakého primárního důvodu byla kauce řidiči uložena. Dle současného znění zákona o silničním provozu je tak možné zajištěné vozidlo uvolnit jen tehdy, pokud a) byla složena kauce, b) řidič nebyl v řízení o přestupku shledán vinným, c) byla zaplacená pokuta a náklady řízení uložené v řízení o přestupku, nebo d) zanikla odpovědnost za přestupek. Tedy, i když byla v nyní posuzované věci kauce uložena pro důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat řízení o přestupku, vozidlo lze ze zajištění uvolnit pouze tehdy, pokud bude zaplacená jemu uložená pokuta a náklady řízení, či bude naplněn jiný zákonný důvod (v projednávaném případě připadá v úvahu složení kauce). Jinak řečeno, stávající znění zákona o silničním provozu pojímá zajištění vozidla nejen jako prostředek k zajištění průběhu přestupkového řízení (k tomu

směřuje ukončení zajištění z důvodu složení kauce), ale též i jako motivační nástroj k zaplacení správního trestu pokuty a nákladů přestupkového řízení.

54. Z toho důvodu se soud nemůže ztotožnit s žalobcem, že by s ohledem na delší časový odstup a pravomocné skončení přestupkového řízení ve věci řidiče nemohlo přetrvávající zajištění v podobě zadržování vozidla plnit zákonný účel. Trvajícím zajištěním (zadržováním) vozidla má být pro přestupce pohnutkou, aby zaplatil uloženou pokutu za spáchaný přestupek. Nebyla-li splněna některá z podmínek v § 124c odst. 4 zákona o silničním provozu, nelze mít trvajícím zajištěním (zadržováním) za nedůvodné a neúčelné. Žalobce přitom netvrdí, že by některý z důvodů v citovaném ustanovení byl dán. Z provedeného dokazování vyplynulo, že kauce nebyla složena (třeba i jinou osobou, viz bod 46. tohoto rozsudku), ani pokuta uložená v přestupkovém řízení řidiče nebyla dosud uhrazena. Aplikace § 124c odst. 4 písm. b) a d) zákona o silničním provozu nepřipadají v úvahu, jelikož řidič byl pravomocně uznán vinným z výše uvedených přestupků příkazem.

Závěr a náklady řízení

55. Soud shrnuje, že žalobu v části brojící proti jednorázovému zásahu (samotné zajištění vozidla) považuje za opožděnou, pročez ji v této části odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (výrok I).
56. Po věcném posouzení zákonnosti trvajícímho zásahu (trvání zajištění a zadržování vozidla) soud shledal, že žaloba není důvodná, a proto ji v tomto rozsahu zamítl podle § 87 odst. 3 s. ř. s. (výrok II).
57. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a odst. 3 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. V rozsahu odmítnutí návrhu nemá žádný z účastníků podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. nárok na náhradu nákladů řízení (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. listopadu 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu